

ηλωμέναι περί τοὺς τοίχους· ἀλλ' ὅτε ἐπανήλθε τὸ ἐσπέρας παρετήρησεν ὅτι τὰ περιπετάσματα ἐσεΐοντο ἐνίοτε, καὶ ὅτι ἐγίνετό τις λεπτὸς θόρυβος ὀπισθεν αὐτῶν. Μετὰ μικρὸν ἤκουσεν αὐξάνοντα τὸν θόρυβον, καὶ εἶδεν ἀλέκτορα εἰσελθόντα μετ' ἀριθμοῦ τινος ἐρνιθίων. Ὁ γερμανὸς βαρόνος κατώκει ἐντὸς ἐρνιθώνος!

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Ἡ τοῦ κυρίου Σ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΛΙΜΝΗ τοῦ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ.

Ὁ κύριος Σ. Τρικούπης ἔμνησεν, ἐν τῇ νεκρᾷ αὐτοῦ ἡλικίᾳ, τὴν λίμνην τῆς πατρίδος του. Τὴν ὁδὸν ταύτην ἐτόνισε πρὸ πολλοῦ ὁ κύριος Δομενεγίνης καὶ τὴν ἠκούσαμεν καὶ ἡμεῖς ψαλλομένην· ἀλλ' ἐπειδὴ παρετηρήθη ὅτι διαφόρως καὶ λέγεται καὶ γράφεται, ἐφροντίσαμεν ὅπως λάβωμεν ἀκριβὲς αὐτῆς ἀντίγραφον καὶ ἐκδίδομεν αὐτὴν, ἀναθεωρηθεῖσαν καὶ ἀναπτυχθεῖσαν τελευταῖον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιήσαντος.

Εἰς τὴν λίμνην κυματοῦσα μιὰ μαϊάτικη νυχτιά·
Ἡ πολὺπαθη καρδιά μου ἐποθοῦσε μοναξιά·
Σιγὰ φλοίσβιζε τὸ κύμα 'ς τὸ μονόζυλον ἐμπρὸς,
Τὸ πανάκι μου φουσοῦσεν ἀεράκης στεριανός.
Δὲν ἀκούετο ἄλλος κρότος ἀπ' τὸν κρότον τῶν ψαριῶν,
Ὅταν ἔξαφνα πηδῶντας ἐβουτοῦσαν 'ς τὸν βυθόν.
Ἐξανοίγοντο μακρόθεν τῶν ψαράδων ἡ φωτιαῖς,
Φαίνοντ' ὅλαις ἀπ' τὸ μακρὸς πῶς κινδύντο μοναχίς,
Κ' ἐσχημάτιζαν ἐμπρὸς μου μισὸν κύκλον φωτεινόν,
Σὰν τῆς θάλασσας πλανῆται περπατοῦσαν 'ς τὸ νερόν.
Εἶχα γύρω μου τῆς λίμνης τ' ἀστερέωτα νησιά,
Λὲς κ' ἐβγῆκαν ὑγρὰ τότε ἀπὸ τ' ἄβυσθον νερά.
Ἄπειρα θαλασσοπούλια, κουρνιασμένα ἐδὼ κ' ἐκεῖ,
Εἶχαν φύλακας τὰ σκότη καὶ τὰ κύματα στρωμνὴ.
Τὸ φεγγάρι ἀπὸ τῆς Πάτρας ἀρχινοῦσε τὸ βουνόν
Νὰ ἀναβαίνει ἀγάλια ἀγάλια τὸν καθάριον οὐρανόν,
Κ' ἡ ἀκτίνα του 'ς τὸ κύμα ἐλαφρὰ νὰ κολυμβᾷ
Κ' ὀλογάλην τὸ κύμα νὰ τὴν βλέπῃ νὰ γελά.
Μὲ τὴν λάμψιν ἐφάνη τότε κάτω 'ς τὴν ἀκρογιαλιά
Μιὰ ψιλὴ καὶ μαυροφόρα σὰν τὸν Ἰσκιον ἐλαφρά·
Μισοκρύβετο ἡ μορφή της σὲ μιὰν σκέπην μελανήν,
Σὰν ὀλόφωτος κομήτης 'ς τὴν νεφέλην τὴν λεπτὴν·
Καὶ 'ς τὴν λάμψιν γυρισμένη ἄρχισε νὰ τραγουδῇ,
Μὲ τὴν αὖραν, μὲ τὸ κύμα, τὴν ἀκόλουθον ὁδὴ·
«Ὀὐχὺ κ' ἄστατο φεγγάρι, ποῦ τὴν μαύρην φέγγεις
[γῆν,
*Κ' ὅπου μοιάζεις μέσ' 'ς τὰ σκότη μιὰν λαμπάδα
[νεκρικὴν,

» Ἀρχινᾷ, φωτογεννιέσαι, κ' εἰς τοὺς κόλπους τοῦ
[φωτός,
» Ἀπ' ὀλίγο ὀλίγο αὐξάνεις, ὡς ποῦ γίνεσ' ὅλον φῶς·
» Καὶ φῶς ὅλον ἀφ' οὗ γένης, συχνὰ σύγνεφον πυκνὸν
» Ἐάφνω σκώνεται, σ' ἀρπάζει ἀπ' τὰ μάτια τῶν
[θνητῶν·
» Κ' ὁ σκληρότατος ὁ Χάρος τέτοιας ἔρχεται λογῆς
» Κ' ἀνεπάντεχα ἀφρνίζει τὸ γλυκὸ ἄνθος τῆς ζωῆς.»

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΝΙΟΥ 4, 1866.

Τὸ ὑπουργεῖον ἐτροποποιήθη, ἀναλαβόντος τοῦ Κ. Ρούφου τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ διορισθέντος τοῦ Κ. Σ. Ἀντωνιάδου εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Ὁ Κ. Νικ. Α. Μυροκορδάτος διωρίσθη Νομάρχης Κερκύρας ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ὑπουργεῖον εἰσελθόντος Κ. Ἀντωνιάδου.

Ἀπὸ τινος ἤρξαντο ἐκτελούμεναι εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος κεφαλαικὰ ποινὰ· τὴν 26 Μαΐου ἐκκρατομήθησαν δύο κακοῦργοι πλησίον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ εἰς Κέρκυραν ἀναχώρησις τοῦ βασιλέως ἀναβάλλεται ὁλονὲν ἐπὶ προσδοκίᾳ, ὡς φαίνεται, τῶν ἐκ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης εἰδήσεων.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ. Πέτρος ὁ Μέγας ἐξέδοτο νόμον, τὸ 1722, καθ' ὃν ὁ εὐγενὴς ὁ τύπτων ἡ κακομεταχειριζόμενος τοὺς ἀίχμαλῶτους του, ἐθεωρεῖτο ὡς παρὰφρων καὶ περιορίζετο. Καὶ ὁμοίως ὁ μέγας αὐτὸς μονάρχης ἐτυφέ ποτε τὸν κηπουρὸν του, ὅστις, ὢν εἰς ἄκρον εὐαίσθητος, ἀπέθανε μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Τοῦτο ἀκούσας ὁ Πέτρος ἐξεφώνησε, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων, « Οἱμοὶ! ἐνῶ ἐξηυγένισα τοὺς ὑπηκόους μου καὶ κατέκτησα ἄλλα ἔθνη, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξευγενίσω αὐτὸ νὰ κατακτήσω ἑμαυτόν. »

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ ὁ Β' τῆς Γερμανίας συνείθιζε νὰ λέγῃ πρὸς τοὺς δεικνύοντας αὐτῷ σέβας· εἴτε κατ' οἶκον εἴτε καθ' ὁδόν· « Καλύφθητε, φορέσατε τὸν πῖλόν σας, ἄλλως θέλω ἐκβάλλει τὸν ἐμὸν μὴ στέκεσθε βλέποντές με, ὁ καιρὸς σας εἶναι πολὺτιμος· δὲν θέλω φιλοφρονήσεις, θέλω νὰ μὲ λέγετε τὴν ἀλήθειαν, αὐτὴν ἐπιθυμῶ νὰ μάθω· νὰ γράφετε ἐλευθέρως τὰ αἰσθήματά σας, αὐτὸ μὲ ἀ-